

νε τή λάμψη του. Μου ξαναάρθε τότε στο νόη πρόληψις τών Κάφρων και, χωρίς να θέλω μ' έπιασε ριγος. Έπί τέλους έφώναξα:

- Τόν, Τόν!
- Έδώ είμαι! μου άπάντησε κι' έτρεξε κοντά μου.
- Τό είδα!... Νάτο!... Κύτταξε στο βράχο!
- Ό Τόν έσκυψε πλάι μου και τέτασε το λαιμό του.
- Δέν βλέπω τίποτε, μου είπε τέλος.
- Μά νσ, νά... έκει, έμπρός σου! Και τραβήχτηκα λίγο δεξιά για νά πάρη τή θέσι μου. Άμέσως όμως τό φως χάθηκε μπρός άπό τό μάτι μου.

Άπ' τίς χαρωπές φωνές όμως πού άφήκε νά του ξεφυγούν ό Τόν, έννοιωσα πώς μόλις πήρε τή θέση μου τό είδα κι' αυτός.

- Μου έπιασε τότε τά χέρια, τάσφιξε δυνατά και μουλε:
- Τζάκ, φίλε μου, δεν μπορούμε νά παραπονεθούμε αυτή τή φορά για τήν τύχη μας! Έμπρός, ά; τελειώνουμε! Σν μείνε έδώ και κράτα αυτήν τήν άκρη του σκονιού. Έγώ θά τό βαστώ και θά τραβώ έμπρός ως πού με τίς οδηγίες σου νά φτάσω στο μέρος που είναι τό φως. Τότε θά βάλω έκει ένα σημάδι και τό πρωί με τό φως τής ήμέρας θά τελειώσουμε μαζί χαρα τή δουλειά μας...

Κράτησα τό σκονί, ό Τόν προχώρησε προς τό βράχο, έβαλε τό σημάδι κι' όταν γύρισε μου είπε:

- Και τώρα, φιλαράκο μου, δεν έχουμε νά κάνουμε τίποτ' άλλο. Άς μαζεψουμε, λοιπόν, ξύλα για ν' ανάψουμε φωτιά, κι' άς πέσουμε να κοιμηθούμε. Σε λίγες ώρες θάχουμε νά κάμουμε δουλειά και δουλειά...

Άνάψαμε φωτιά, άλλα ήταν αδύνατο να κοιμηθούμε. Άρχά πολύ μονάχα κλείσαμε λίγο τό μάτι μας.

Μέ τίς πρώτες λάμψεις τής αύγης έβιασατε στο πόδι. Έτρέξαμε άμέσως στο βράχο, έπάνω στον όποιο είχε άφίγει ό σύντροφός μου τό σκονί.

- Μαζύ έργασθήκαμε, Τζάκ, μουλεγε στο δρόμο, και θά βρούμε αυτό που πρέπει νά βρούμε.

Ό βράχος έκεινος ήταν σχετικώς λειος, στή μέση όμως παρουσίαζε κάποια έξογκώματα.

Ό Τόν με χαρά μου έδειξε τότε ένα άπό τά έξογκώματα αυτά. Τό έξογκωμα αυτό είχε σκούρο χρώμα, ήταν μεγάλο σαν γροθιά ανθρώπου, κι' έμοιαζε με λερωμένο γυάλι.

- Αυτό εινε, φώναξε ό Τόν, αυτό εινε!..
- Αυτό εινε, τί; ρώτησα μηχανικά.
- Διαμάντι σύντροφέ μου, διαμάντι, μ' άκους; Κι' ένα διαμάντι τόσο μεγάλο, πού κ' οι πλουσιότεροι βασιληάδες τής Εύρώπης θά τό ζήλευαν! Πήγαινε τώρα γρήγορα φέρε τό λουστό και θά έής σε λίγο τί ήταν τό μάτι του Σατανά.

Είχα πάθει άπό τόσο μεγάλο σασμάρω, ώστε δεν μπόρεσα νά προφέρω ούτε λέξη κι' έβιανα για μία στιγμή κυττάζοντας σαν άποβλακωμένος τό θησαυρό που είχε πέσει στα χέρια μας με τέτοιον ανέλπιστο τρόπο.

- Έλα λοιπόν, φέρε μου γρήγορα τό λουστό... μου είπε πάλιν ό Τόν.

- Κι' άμα του τόν πήγα έξοκλωθήσε:
- Τώρα βοήθα με ν' άναλο. Χόόοπ!
- Άνέβηκε, χτύπησε με τό λουστό και τό γυαλιστερό έκείνο έξογκωμα κύλησε στα χέρια του. Τό άρπασε και φώναξε θριαμβευτικά:

- Νάτο!.. Καλά τά καταφέραμε! Τί εύκολο πού ήταν! Τώρα, άδερφούλη Τζάκ, πάμε γρήγορα στον Μάντζιζον που έφερε άπό διαμάντι για νά μάς πη ποιά εινε άπάνω - κάτω ή άξία του δικού μας!..

Ό Μάντζιζον έτραγε όταν φτάσαμε στο χτίμα του. Μας έπροσκάλεσε νά πάμε μαζί του, κι' όταν τό γεύμα έτελειωσε μάς είπε:

- Σε τί μπορεί νά σάς ύπηρετήσω; Άπό τό ύψος σας καταλαβαίνω, πώς έχετε κάτι πολύ σπουδαίο νά μου πείτε!
- Ό Τόν έβγαλε τότε τό πακέτο και τό άφήκε άπάνω στο τραπέζι. Έπειτα είπε:
- Σε παρακαλώμε νά ξετεάσρη αυτό έδώ και νά μάς πής άπάνω - κάτω τί όξίζεις;

Ό Μάντζιζον πήρε στο χέρι του τό διαμάντι τό έξετάσε με προσοχή κι' άπάντησε:

- Αυτό τό πράγμα άκατέργαστο, στοιχίζει άπάνω - κάτω δώδεκα σελλίνα ό... τόννος!
- Δώδεκα σελλίνα ό τόννος! Είπε ό Τόν αναπληδώντας άπ' τή θέση του. Μά δε βλέπεις τί εινε; Γιατί τό πέραςες;
- Πώς δεν τό βλέπω; Εινε... όρυκτό άλάτι!
- Τί λές, πού νά σε πάρη ή όργη; Αυτό εινε διαμάντι...

- Και δεν δοκιμάζεις τή γεύσι του;

Ό Τόν έφερε τό κομμάτι στη γλώσσα του και τό πέταξε άμέσως κατά γής με μία φοβερή οσμή. Έπειτα έτρεξε σαν τρελλό, έξω άπό τό σπίτι.

Και για μένα άλήθεια τό χτύπημα ήταν πολύ φοβερό. Ήμιον θλιμμένος, είχα χάσει τό θάρρος μου. Ξαφνικά όμως θυμήθηκα τί μου είχα

τρέφα έξω χωρίς ν' άποχαιρετήσω τόν Μάντζιζον, πού είχε άπομείνει με τό στόμα ανοιχτό.

Όταν έφτασα στήν κάλβα μας, βρήκα τον Τόν περμένο πάνω στο στρώμα του νά μουγγρίζει άπό τήν άπελπισία του.

Καταραστήκαμε μαζί τήν τύχη μας, έπροσπάθησα, όμως, όσο μπόρεσα νά τον παρηγορήσω!

Ξαφνικά ό Τόν έσκασε στα γέλια. Ένοιωσα πώς είχε τρελαθή.

- Αυτός όμως τινάχτηκε άμέσως άπ' τή θέση του και μου είπε:
- Έχεις τό κουράγιο, φίλε μου, νά κάνουμε άλλη μία φορά δέκα μίλλια δρόμο;
- Γιατί; Για νά βρούμε άλλο ένα κομμάτι άλατιού;..
- Άν μ' αγαπάς μη μου ξαναμιλήσης για τό καταραμένο άλάτι. Τό άλάτι βέβαια εινε άλάτι. Ή λάμψη όμως του διαμαντιού εινε λάμψη διαμαντιού και τό άλάτι δε λάμπει τή νύχτα. Τό διαμάντι λοιπόν έπάραξε και πρέπει νά πάμε νά τό βρούμε γρήγορα!
- Άποφασίσαμε τότε νά γυρίσουμε πίσω. Δέν έτρεχε όμως ό Τόν, πετούσε. Έτσι βροθήκα πρώτος στή μοιραία θεσι. Όταν έφτασα όμως κι' έγώ σε λίγο, τον βρήκα πάλι σασμιομένο.
- Κύτταξε, μου είπε, κύτταξε!

Και μου έδειξε τό βράχο. Δέν φαινόταν τίποτε έκει, πού νά μοιάξη άπό μακριά ή άπό κοντά με διαμάντι.

Φαινόταν μόνο μία τρύπα μεγάλη και συντρίμματα του βράχου.

- Θά μνυ φύγη τό μυαλό! μου είπε ό Τόν. Δέν βλέπω καλύτερο τίποτε. Κάποιος πέραςε, φαινεται, άποδώ, είδε τά σκαλιόματα, έπρόσβες και έπράνηκε πού τυχερός άπό μάς. Πάμε πίσω Τζάκ, γιατί δεν άντχοη και! Τόσο μεγάλη κακοτυχία δεν μπορούσα νά τήν φανταστώ!

Ό Τόν είχε προχωρήσει κι' όλας καμιά δεκαριά βήματα. Έγώ, όμως, έσκέφτηκα νά ρίξω μία τελευταία ματιά στο βράχο καθώς άπομακρυνόμην. Γύρισα λοιπόν, κύτταξε και ξεφώνισα:

- Έ, Τόν, έλα πίσω!
- Γιατί;
- Δεν παρατήρησες καμιά μεταβολή σ' αυτό τό μέρος του βράχου άπό χτές;
- Τί μεταβολή;
- Δε βλέπεις πώς λείπει κάτι άλλο, πού δεν τό έπροσέξαμε πριν;
- Τί;
- Ή μικρή έκείνη καμπούρα του χώματος πού έχρησεμυσε για στήριγμα στο λουστό μας.
- Ά! ναι... Νάτην! Πάτησα άπάνω και γκεμίστηκε στή βάσι του βράχου...
- Άρχισαμε νά γνάχουμε τότε κατά γής.
- Έπί τέλους ό Τόν έφώναξε:

- Νά το τό κομμάτι, Τζάκ, νά το! Αυτή τή φορά εινε τό διαμάντι τό άληθινό. Είμαστε πλούσιοι, σύντροφε, είμαστε πολύ πλούσιοι!

Έγύρισα και είδα τον Τόν, πού άκνισβολούσε άπό χαρά, κρατώντας στο χέρι του ένα κομμάτι άπ' τό βράχο. Μου έδειξε τότε στο κέντρο του βάλου κάτι που φαινόταν σαν γυαλένιο μάτι... Δεν χωροδσε άμφιβολία πιά... Αυτό ήταν!.. Τό μάτι του Σατανά!.. Τό διαμάντι!.. Ένα διαμάντι πραγματικό, άνευκολογιστου άξίως. Αυτή τή φορά είχαμε οριστικώς νικήσει τήν κακοτυχία!

Τρέξαμε άμέσως στον Μάντζιζον και του έδειξαμε τό νέο μας στήριμα. Μόλις τό είδε έκείνος σάστισε. Ήταν πραγματικώς ένα μεγάλο διαμάντι άκατέργαστο!..

Τό πουλήσαμε δυο οπες ήταν και γίναμε πλούσιοι! Δέν ξεγάσαμε έννοιαται και τόν Γουέρετον. Του δώσαμε κι' αυτό τό μερίδιο του...

Και τώρα ζούμε εύτυχισμένοι, ένθιμύμενοι, τίς καλές μας φτώχειες. Εύγνημονούμε κυρίως τούς Κάφρους. Ή πρόληψις τους μάς έσωσε...

A. Κόναν Ντεύλ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑΤΙ... ΜΑΣ ΤΡΟΝΕΪΟΛΟΥΣ

Στή γαλλική Συνέλευση του 1589 είχαν έκλεγη και πολλοί βουλευται χωρικοί. Ρώτησαν λοιπόν μία μερα έναν άπ' αυτούς: τί θά έπρότεινε στή Βουλή, ως αντιπρόσωπος τής περιφέρειάς του.

- Θά ζήτησρη τήν καταστραφή των περιστεριών και των λαγών και τήν κατάργησι των καλογήρων, άπάντησε άναθέστατα ό χωρικός βουλευτής.

- Μά τί σχέση μπορούν νάχουν όλ' αυτά μεταξύ τους; Ξαναρώτησαν τόν καινοτόμο βουλευτή.

- Άπλούστατα, άπάντησεν αυτός. Τά περιστέριαμάς τρώνετσιτά...

οι, ολαγοί τοχορτάρι και οι καλόγηροι μας τρώνε όλους!..

